

ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

עיריית
ירושלים

רב סרן עודד חרמוני ז"ל

בן בתיה ויעקב

נולד בתל אביב

ביום י"ב בתשרי תש"ו 19.9.45

התגורר בירושלים

התגייס אוגוסט 1967

שרת בחיל שריון

נפל בעת שירותו

ביום י"א בתשרי תשל"ד 7.10.1973

נקבר בקרית שאול

אזור: 1 חלקה: 5 שורה: 6 קבר: 25

הותיר אחריו אישה ובן, הורים ואחות

בן 28 בנופלו

קורות חיים

עודד, בן בתיה ויעקב, נולד ביום י"ב בתשרי תש"ו (19.9.45) בתל-אביב - לשמחת-לבם של ההורים, אשר שכלו בן בתאונת-דרכים לפני הולדת עודד. הוא למד בבית-הספר "הכרמל" בעיר עד היותו בן עשר. הוא היה ילד שקט, מרוכז, חברותי מאוד וסקרן. בשנת 1955 עברה המשפחה לגור באזור, בבית קטן, מוקף גינה גדולה. עודד החל ללמוד בבית-הספר "השבעה" ועד מהרה התבלט כתלמיד מצטיין, שהיה פעיל גם בוועדות השונות של חברת התלמידים. כשהיה בן אחת-עשרה הצטרף עודד לתנועת הנוער העובד והלומד. את לימודיו היסודיים סיים בבית החינוך א' על-שם טשרניחובסקי בתל-אביב. משנכנס ללמוד בבית-הספר "תיכון חדש" בתל-אביב, הגביר את פעילותו הציבורית. הוא הצטרף לפרלמנט הנוער של בתי-הספר התיכוניים בתל-אביב ונבחר כיושב הראש של ועדת החוץ והביטחון. במסגרת פרלמנט זה פעל עודד רבות למען קיומה של העתודה האקדמית בזמן השירות הצבאי. כן בחר הפרלמנט בעודד לכהן כראש עיר הנוער הראשונה של ישראל, שאורגנה בקיץ של שנת 1963 בגני התערוכה. עודד אהב ספרות בכלל וספרות ילדים בפרט, וכן אהב דברי שירה.

ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

עיריית
ירושלים

נטיותיו הספרותיות לא היו פסיביות גרידא: הוא כתב שירים, אגדות וסיפורים קצרים, וחיבר מסות על הציונות ועל ערכים וחינוך בישראל. עודד היה גם חובב מוסיקה קלסית ומוסיקה קלה משל להקות-זמר, כמו "החיפושיות". במיוחד אהב שירים עבריים מתקופת ימיה הראשונים של המדינה. עודד עמד בבחינות הבגרות בבית-הספר התיכון. עקב פציעה בתאונת-דרכים נדחה שירותו הצבאי, והוא החל ללמוד באוניברסיטת תל-אביב, בחוגים להיסטוריה של המזרח התיכון ולהיסטוריה כללית. למימון הלימודים עבד כמדריך ב"נוער לנוער" וכמורה. עיסוקו הציבורי-פוליטי בא לידי ביטוי בהצטרפותו למשמרת הצעירה של מפא"י ובפעילותו במוסדות אגודת הסטודנטים. עד מהרה נבחר לסגן יושב-ראש האגודה הארצית, ובשנת 1966 - נבחר ליושב-ראש האגודה באוניברסיטת תל-אביב. בתפקידו זה יזם פסטיבלים של ריקודי עמים בארץ, שהפכו למסורת בתל-אביב, אירגן קונגרסים של סטודנטים מאסיה ומאפריקה, פעל למתן שיעורי-עזר על-ידי סטודנטים בפרברי העיר, לאימוץ אסירי כלא תל-מונד ואימוץ סטודנטים מאפריקה, מוייטנאם, מדרום-אמריקה ועוד. בשנת לימודיו האחרונה באוניברסיטה לתואר ב.א. החל להורות היסטוריה בגימנסיה "הרצליה" בתל-אביב. הוא נתגלה כאיש-חינוך מעולה, שהשקיע בעבודה לא רק את זמנו ומרצו, כי אם גם את לבו. הוא קיבל תעודת-הוראה והמשיך ללמוד לתואר מ.א. בחינוך.

עודד גויס לצה"ל באוגוסט 1967. הנטיות והלימודים בתחום החינוך המריצוהו לעסוק במלאכת החינוך גם בשורות הצבא והוא נתמנה קצין חינוך של הפנימייה הצבאית בתל-אביב. כן המשיך ללמד בגימנסיה "הרצליה", במסגרת תפקידו בצבא. בשנת 1969 הוענקה לו דרגת סגן ואחרי-כן נתמנה קצין-חינוך של חטיבת שריון בסיני. על ההערכה שרחשו לעודד כבר בראשית דרכו בצבא, מעידים דברי הממונים עליו: "חביב בהתנהגותו. טוב ומעורה בתחומי הפעילות שלו. מזדהה כליל עם עבודת החינוך ועושה את המוטל עליו כהלכה". בשנת 1971 החל עודד את לימודיו לתואר השני בחינוך. בסוף אותה שנה - והוא אז כבר משרת בצבא הקבע - נשא לאישה את חברתו מירה והעתיק את מגוריו לירושלים. הוא אהב מאוד את העיר ויחד עם חברים היה יוצא בשעות הפנאי לטיולים במדבר יהודה ובהרי ירושלים. הוא וחבריו נהגו לארגן טיולי הליכה ליליים מיוחדים במינס להכרת האזור. בשנת 1972 הועלה לדרגת סרן ונתמנה קצין החינוך של גייסות השריון.

ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

עיריית
ירושלים

עיקר תפקידו היה לספק את צורכיהם החינוכיים של חיילים היושבים במרחבי סיני ובמוצבים בארץ כולה ולהעניק להם ספרות, מופעים, הרצאות, סרטים וכל עיסוק רוחני אחר, שיש בו כדי להקל עליהם את הישיבה הממושכת בשדה. הוא יזם את הקמת להקת גייסות השריון, ואת הקניית הלשון לחיילים שאינם שולטים בשפה העברית. כמו כן יזם הקמת מדרשה חינוכית ביפו לחיילי הגיס. לאחר מותו נקראה המדרשה על שמו - "בית עודד". ביולי 1973 יזם עם אשתו ועם עוד חברים פעולה שתכליתה העתקת מגורים לעירית פיתוח בדרום הארץ, כדי לתרום לשיפור חיי התושבים במקום. המניע לרעיון זה היה חיפוש של יעדים ציוניים, שיש להגשימם. עודד ראה בסיוע לנוער נחשל ובשיפור איכות חיי התושבים בעיירות פיתוח ייעוד ציוני ממדרגה ראשונה. בחוות דעת שכתבו הממונים על עודד ביולי 1972 נאמר, כי הוא "מבצע 'מהפכה' בגייסות השריון בכל תחומי החינוך, כאשר המאמצים העיקריים שלו מופנים לתחומי ההסברה, ההשכלה והפרסום - תוך ראיית תחום ההווי והבידור כאמצעי משנה. תוך תקופה קצרה הגיע להישגים מרשימים". ביום השני למלחמת יום-הכיפורים, י"א בתשרי תשל"ד (7.10.1973), עם עלות השחר, נפל עודד. הוא נפגע בתאונה שארעה לכלי הרכב שהובילו לתעלת סואץ בלוויית כתבים וצלמים צבאיים, והוא אז בן 28. הוא הובא למנוחת-עולמים בבית-העלמין הצבאי בקרית-שאול. השאיר אחריו אישה ובן (שנולד תשעה ימים לאחר נפילתו ונקרא אחריו - עודד-רן), הורים ואחות. לאחר מותו הועלה לדרגת רב-סרן.

במכתב תנחומים לרעה ולהורים כתב שר הביטחון: "עודד ז"ל שירת כקצין חינוך ראשי במפקדת גייסות השריון. הוא הוגדר על ידי מפקדיו כבעל יוזמה והשכלה מעולה. הוא קידם רבות את פעולות החינוך, בהיותו בעל אישיות בלתי רגילה, בעל רעיונות מוצלחים ומרץ רב. הוא היה אהוב על הכול".